

endelig ophoiet til Lov, saa, siger jeg, skal man ikke flyde Bestemmelser, der i og for sig maae erkjendes for at være hensigtsmæssige, fra sig, sigende, vi kunne vente, indtil vi kunne faae en saadan Lov. Ja, man vil maaskee sige: Vedtage vi dette Lovforslag, eller vedtage vi specielt den Paragraph, som der her er Spørgsmaal om, da vil det maaskee kunne have til Følge, at man med mindre Ridsjærhed stræber efter at faae en saadan ny Lovgivning, hvortil vi trænge. Dette er en Tale, som man oftere hører fremsført imod enkelte Reformere, men jeg troer, at den i dette Tilfælde som i flere andre, dog ikke er ganske velbegrunder; jeg troer snarere, at naar man har en stor almindelig Foranstaltning for, der kræver omhyggelig Overvejelse, der griber ind i mange Forhold, saa er det godt at begynde at røre lidt ved den, thi jeg troer, at man derved snarere kommer videre paa den engang bestraaede Bane, end naar man lader det hele Forhold ligge. Hertil kommer endnu, at netop, naar man gjør Skridt ind paa en ny Bane, saa vil derved blive aabnet Veien for, at de nye Ideer kunne komme til at udvikle sig og gjøre sig gjældende. Naar her er Spørgsmaal om at føre en ny Retsinstitution ilte, da troer jeg ogsaa, at det vil kunne være gavnligt, at man faaer Leilighed til ad den foreslaaede Veie at indhente nogle Erfaringer i en Retning, som ganske sikkert i sin Tid vil komme under Overvejelse, naar der bliver Spørgsmaal om en almindelig fuldstændig Creditlov, og det forekommer mig, at det vil kunne være meget heldigt og ønskeligt, at man inden den Tid har havt Leilighed til at indsamle nogen Erfaring i denne Henseende.

Saaledes som Udvalgets Fleertal har filltet den nye Paragraph 1, troer jeg virkelig ikke det skal kunne siges, at der er Grund til at frygte for Misbrug. Man har søgt at stille det saaledes, at den Renselse, hvorom der er Tale, ikke altfor let skal kunne opnaaes. Man har navnlig henlagt Afgjørelsen af disse Spørgsmaal til den ordinaire Skifteret, med Hensyn til det Forhold, som der mulig i enkelte Tilfælde kunde finde Sted mellem Skiftecommissatrerne og enkelte Creditorer eller Fallenter,

ligesom ogsaa for at sikke sig, om jeg saa maa sige, en mere streng, alvorlig juridisk Undersøgelse. Man har fremdeles ikke villet gjøre nogen Forskjel i sin Indstilling mellem de forskjellige Classer af Fallenter; man har ikke sondret mellem Handelsmænd og Andre end Handelsmænd, og det deels fordi den nuværende Lovgivning overhovedet ikke i Henseende til Falliter gjør en saadan Adskillelse — om en senere Fallitlovgivning kan komme til at gjøre en saadan Adskillelse, derom skal jeg ikke udtale mig, men i den nugjældende Fallitlovgivning finder ikke en saadan Adskillelse Sted, og derfor vilde det formeentlig heller ikke være rigtigt paa dette Punkt at indføre en saadan — og deels fordi det overhovedet er overordentlig vanskeligt at træffe Grændsen mellem Handlende og Ikke-Handlende. Der er jo mange Retninger, i hvilke Omsætning, Speculation og Handel ere frie, og vi kunne ikke engang ønske, forekommer det mig, at hæmme den frie Virksomhedsaand, som i saa Henseende har udviklet sig i de senere Aar; men vi maae da heller ikke forbeholde for de Handlende i streng Forstand den Begunstigelse, der her er Spørgsmaal om at indstille til det ærede Thing at indføre, nemlig at den driftige og stikkelige Mand, naar Uheld rammer ham, skal kunne godtgjøre for Verden: „Jeg har ikke handlet lessindigt eller uferdvarligt, men det er Uheld, der har bragt min Ulykke tilstebe.“ — Med disse Ord skal jeg anbefale Udvalgets Fleertals Forslag.

Thune: Det ærede Thing vil bemærke, at jeg har opoffret det Ønskelige for det Dyraadelige; jeg havde attraaet at hæbde en større Ret for Fallenten end den, som denne Lov giver, men den baner imidlertid Veien for en Ordning af dette Forhold, den statuerer et Exempel paa, at en Mand kan være en hæberlig, retsindig og angerløs Mand, men ikke desto mindre blive tvungen af Forholdene til at paasføre sine Handelsvenner Tab. Den bortvidster noget af den Ret, der hidtil har klæbet ved Falliten, den sikker endvidere Fallenten Ret til i 5 Aar uantastet at sidde og arbejde for at erhverve det, hvormed han kan betale sine Creditorer, hvad han skylder dem.